

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.486 van 12 april 2002
in de zaak A.94.524/XIV-5925.**

In zake : XXX
 wonende te 8400 OOSTENDE,

tegen:

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 6 augustus 1972 en van Joegoslavische nationaliteit, op 11 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 juni 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 20 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H.VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 21 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 maart 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocate K. VANDEWALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocate E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 19 februari 1999 en verklaart zich vluchteling op dezelfde dag.

1.2. Op 11 april 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 14 juni 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Uit zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat betrokkene etnisch Albanees uit Kosovo zou zijn, meerbepaald uit Botushë (Gjakovë). Betrokkene zou in Kosovo geen persoonlijke problemen gekend hebben. Begin juli 1998 zou het Servische leger zijn dorp aangevallen hebben en vele huizen, waaronder dat van betrokkenes familie vernield hebben. Na een twintigtal dagen in de bossen verbleven te hebben zou betrokkene met zijn familie naar Albanië gevlucht zijn. Na een verblijf van zeven maanden in Albanië besloot betrokkene verder te vluchten naar België, waar hij op 19 februari 1999 aankwam en twee dagen later asiel aanvraagde.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkenes opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn, zodat de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal beweert betrokkene immers dat hij en zijn broer opgeroepen zouden zijn geweest door het Kosovaars Bevrijdingsleger (UCK) om mee te vechten. Toen ze dat zouden geweigerd hebben, zou het UCK met geweld gedreigd hebben. Een groep gewapende mannen zou bij het huis gekomen zijn om hen in te lijven, maar betrokkene en zijn broer slaagden er in de bergen in te vluchten. Enkele weken later zou er een ultimatum gesteld zijn door het UCK: als ze zich enige dagen later niet zouden aanmelden, zou hun leven zeer zwaar worden. Bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en in het verzoekschrift inzake zijn dringend beroep repte betrokkene echter met geen woord over zijn beweerde problemen met het

UCK. Meer nog, op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde betrokkene expliciet geen persoonlijke problemen gehad te hebben en omwille van de algemene oorlogssituatie het land verlaten te hebben. Deze tegenstrijdigheden, die de kern van betrokkenes relaas omvatten, zijn dermate fundamenteel dat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn verklaringen.

De Commissaris-generaal meent dat het in deze omstandigheden niet noodzakelijk is betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 april 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).”.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Subsidiair") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een middel ontwikkelt dat voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de (uitdrukkelijke) motivering van (de) bestuurshandeling(en) en (van artikel) 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, (de vestiging) en de verwijdering van vreemdelingen.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staat(s)lozen vindt het niet nodig om verzoeker te horen op basis van het feit dat verzoekers verklaringen niet eensluidend zijn, zodat zijn geloofwaardigheid ernstig ondermijnd wordt. Volgens het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staat(s)lozen beweert betrokkene in de vragenlijst dat hij problemen heeft met het UCK terwijl hij dit niet deed tijdens het interview op Dienst Vreemdelingenzaken of in zijn dringend beroep. Meer nog tijdens zijn interview op (de) Dienst Vreemdelingenzaken zegt hij dat hij geen persoonlijke problemen heeft maar het land omwille van de algemene oorlogssituatie (het land) te hebben verlaten. Men baseert zich hiervoor op een interview met de Dienst Vreemdelingenzaken die (dat) amper 10 minuten heeft geduurd en (die) een interview was met gesloten vragen waardoor verzoeker niet de kans kreeg om echt zijn verhaal te doen. Voor het opmaken van een dringend beroep heeft verzoeker slechts 3 dagen de tijd en verzoeker heeft enkel de motivatie tot het nemen van een negatieve beslissing weerlegt. Hierbij dient men te stellen dat een dringend beroep niet dient gemotiveerd te zijn. De enige echte kans die verzoeker kreeg om zijn verhaal te doen was aan de hand van de vragenlijst van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staat(s)lozen. Door te stellen dat betrokkene nu niet de waarheid spreekt omwille van het feit dat hij dit feit niet naar voren bracht tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn dringend beroep is geen grondige reden om te beslissen verzoeker niet te horen en hem de gelegenheid tot het uiteenzetten van zijn redenen tot aanvraag van asiel tijdens een grondig en open interview te

ontzeggen. Verzoeker werd zijn recht op uiteenzetting (van zijn) asielaanvraag ontzegt zonder dat hiertoe een grondige reden was.

Dat het aangehaalde middel dan ook gegrond is.”;

3.2. Overwegende dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept, doch in essentie de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten grieve duidt dat hij hem niet gehoord heeft naar aanleiding van zijn dringend beroep; dat hem bijgevolg zonder gegronde reden niet de mogelijkheid werd geboden zijn asielrelaas uiteen te zetten;

Overwegende dat, wat de beweerde schending van de motiveringsplicht betreft, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing overweegt dat verzoekers opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn; dat hij vaststelt dat de in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdigheden de kern van verzoekers asielrelaas raken en op basis van deze vaststelling beslist tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag; dat verzoeker in zijn verzoekschrift deze vaststellingen niet poogt te weerleggen, en evenmin betwist; dat hij er zich enkel toe beperkt te stellen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem een bijkomend verhoor niet had mogen ontzeggen;

Overwegende dat, wat de beweerde schending van de hoorplicht betreft, de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve procedure en geen jurisdictionele procedure is; dat geen wettelijke bepaling het horen van verzoeker voorschrijft, evenmin dat de rechten van verdediging onverminderd van toepassing zijn; dat dienvolgens het tegensprekelijk debat in principe niet moet plaatsvinden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van een verhoor kan afzien indien hij van oordeel is voldoende ingelicht te zijn over de toedracht van de zaak; dat de Commissaris-generaal in elk geval individueel beoordeelt of een verhoor dienstig en onmisbaar is voor het nemen van zijn beslissing; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over voldoende elementen beschikte om, zonder verzoeker te horen, tot een gemotiveerde beslissing te komen en dat enkel is vereist dat verzoeker in het kader van de asielprocedure nuttig voor zijn belangen kan opkomen; dat verzoeker deze mogelijkheid had bij het indienen van het beroepschrift dringend beroep; dat bovendien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid een vragenlijst van de Commissaris-generaal in te vullen; dat hij de kans kreeg om zo nodig aanvullende stukken in te dienen;

Overwegende dat het enig middel ongegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf april tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.